

til Vedtagelse. Der er jo, som der ogsaa af andre Talere er udtalt, fra et dansk Synspunkt intet, som synes at tale derimod.

Inger Gautier Schmit: Skønt jeg ikke tvivler om, at den socialdemokratiske Ordfører er en udmærket Psykolog, maa jeg alligevel fastholde, at jeg taler med den bedste Samvittighed af Verden. Overhovedet, naar der er Tale om Ensartethed, hvor det drejer sig om at indrette Menneskelivet i dets mest forskellige Forhold, vil jeg altid være paa min Post, idet Menneskelivet for mig er saa alsidigt, at jeg synes, det altid vil være meget betænkeligt at søge at skrue det ind under ensartede Former. Det ærede Medlem udtalte, at andre Lande har en frodig Lovgivning, medens vi maa holde os til det bestaaende; men er det, at vi maa holde os til det bestaaende, ikke netop et Udtryk for, at vi er saa langt fremme, som vi er, idet vi nemlig, saaledes som det er Tilfældet med det Spørgsmaal, vi i Dag behandler, allerede har denne gode Ordning i vort Land? Vi behøver altsaa ikke at tage et Skridt fremad, som saa mange andre Lande maa gøre, naar dette Spørgsmaal kommer til at ligge for; og naar vi blot tænker paa sidste Rigsdagsamling, da vi i Henseende til sociale Fremskridt vedtog Love om Invalidere, kronisk syge, Børneforsorg og Aldersrente, synes jeg, vi har Lov til at sige, at vi i hvert Tilfælde ikke hører til Bagtroppen.

Peder Hedebo: Det, som den ærede Ordfører for Venstre nu fremførte, var jo en Erklæring om, at det ærede Medlems Samvittighed er i bedste Orden, og den Meddelelse tager jeg til Efterretning. Men det gør jo egentlig ikke Sagen anderledes. Det er fremdeles rigtigt, at hvis vi fortsat stiller os paa det Standpunkt, at af de Konventionsudkast og Henstillinger, der fremkommer fra den internationale Arbejdsorganisation, ratificerer vi saadanne, hvis Betingelser vi i Forvejen opfylder, men skyder de andre fra os, vil vi uvægerligt fra at have indtaget den smukke Stilling, som vi har indtaget i social Henseende, komme til at indtage en anden Stilling og bevæge os fra Avantgarden over til Bagtroppen.

Jeg vil gerne i Fortsættelse heraf sige til den ærede konservative Ordfører, at jeg giver ham Ret i, at det er et Faatal af disse Konventionsudkast, som i fuldt Omfang ratificeres, og gaar man Antallet af Konventionsudkast igennem og stiller det sammen med Antallet af Nationer, som tilhører den internationale Arbejdsorganisation, er

det langt fra gaaet, som vi helst havde set. Jeg erkender, at Ratifikationernes Antal er for ringe. Jeg haaber, dette Forhold skal blive bedre; det er jo noget nyt, som skal have sin Tid til at udvikle sig og fæstne sig ligesom alt andet Menneskeværk. Man maa imidlertid ikke lade sig forlede til at tro, at hvor der ikke sker Ratifikation paa et eller andet bestemt Omraade, der sker der overhovedet ingenting. Jeg kan i saa Henseende henvise til det Eksempel, vi alle sammen kender, Konventionen om 8 Timers Arbejdsdagen, som vedtoges paa Konferencen i Washington i 1919. Dette Konventionsudkast eller denne Konvention, som det nu er, er ikke ratificeret af noget stort Antal Nationer, og af egentlige fremskredne industrielle Nationer er der blandt dem, der har ratificeret, kun den tsekoslovakiske Republik. Men desuagtet er der foregaaet en rig Lovgivning om dette Emne i en lang Række af andre Nationer. Jeg skal blot henvise til dem, der ligger os nærmest, Norge og Sverige; der har man ganske vist ikke ratificeret Konventionen, men man har lovgivet paa dette Omraade paa en saadan Maade, at man er i meget stor Nærhed af de Vilkaar, som Konventionsudkastet opstillede. Dette er en Side af den internationale Arbejdsorganisations Virksomhed, som man ikke maa være blind for, og som der ogsaa er Grund til fra et dansk Synspunkt at være opmærksom paa. Vi har ikke Lov til at lulle os i Søvn med Bevidstheden om, at der ogsaa er mange andre Lande, som ikke i større Udstrækning ratificerer disse Konventioner, thi Kendsgerningerne viser, at der i saadanne Lande i mange Tilfælde finder en tilsvarende Lovgivning Sted, som vel paa et eller andet, maaske rent formelt, Punkt ikke kan bringes i Overensstemmelse med Konventionsudkastet, men alligevel maa siges at være et Produkt af den internationale Arbejdsorganisations Virksomhed. Venstres ærede Ordfører har misforstaaet denne Arbejdsorganisation, naar hun tror, at man her tænker paa at indrette Menneskelivet ensartet Verden over. En saadan Tanke har sikkert ikke været indenfor de Overvejelser, som førte til Artikel 13 i Versailles-Traktaten. Men her er jo ikke Tale om at indrette Menneskelivet eller for saa vidt overhovedet at beskæftige sig med Menneskelivet og dets Mangfoldighed. Her er Tale om Produktionsvilkaarene i det moderne produktive Samfund, i Industri, i Landbrug, hvor Forholdene jo Land for Land udvikler sig under moderne Former i stor Ensartethed og maa udvikle sig saaledes, og hvor der derfor ogsaa maa til-